

Jeromních

o. Pavel Antonij Petrašovič, OSBM

(1929-2012)

životopis

Rod «Petrašovič» – nepretržitých 400 rokov starý rod gr. kat. svjaščeníkov

Jeromonach Anton Petrašovič sa **narodil v starodávnom svjaščeníckom rode (gréckokatolíckymi kňazmi boli: jeho otec, dedo, pradedo, prapradedo..., nepretržitý kňazský rod v priebehu temer 400 rokov¹) 2. augusta 1929** v gréckokatolíckej rusínskej obci Starina (okr. Snina), kde jeho otec Jozef Petrašovič (1904-1984)² bol gréckokatolíckym svjaščeníkom. Matka sa volala Apolónia, rod. Petachová (dcéra gr. kat. svjaščeníka Emila Petacha). Mal dvoch súrodencov, brat Josif bol starší od neho o 16 mesiacov.³

Putovanie spolu s otcom (gr. kat. svjaščeníkom): Starina, Osturňa, Sačurov...

Po trojročnej pastorácii v Starine, začiatkom roka 1931 jeho otca preložili na gréckokatolícku faru do Osturne. Jeho rodina sa s ním sťahovala tak isto... Anton (o ktorom je tento životopis) mal vtedy cca jeden a pol roka. V Osturni žili plných 11 rokov. Ako chlapec veľmi rád chytal v osturnianskom potoku ryby, bol v tejto oblasti ozajstným odborníkom, a to aj napriek tomu, že ryby, ktoré jeho matka vedela chutne pripraviť, nikdy nejedol.⁴ V detstve dostal Anton po úraze ťažkú nemoc – epilepsiu. Mával niekedy záchvat aj dvakrát do dňa, takže lekári nedávali žiadnú šancu, že dieťa bude dlho žiť. V roku 1942 sa ako trinásťročný presťahoval s rodičmi do Sačurova na Zemplín, kde totiž znova preložili jeho otca-svjaščeníka. Tam žili až do násilnej likvidácie gr. kat. Cirkvi – do r. 1950. Anton Petrašovič vychodil osemročnú ľudovú (národnú) školu a počas pobytu v Sačurove dochádzal do Vranova do trojročnej obchodnej učňovky. Pár mesiacov chodil i na nadstavbu, ale maturitné vysvedčenie vtedy nedostal.

V Sačurove nastúpil a necelý rok pracoval ako obchodník u Henkela.

Päťdesiate roky 20. st. – utrpenie za gréckokatolícku vieru

V roku 1950 ich pri likvidácii gréckokatolíckej Cirkvi vystažovali zo sačurovskej gr. kat. fary do Košíc a približne v tom istom čase otca-svjaščeníka, pretože nechcel podpísať pravoslávie, zatvorili do väzby na jeden mesiac a potom ho poslali do PTP táborov (*Pracovné tábory prevýchovy*, alebo vojenské *Prápory technickej pomoci*). Vo väzbe včítane PTP bol takto necelé dva roky. Rodina prenasledovaného gr. kat. otca duchovného zatiaľ bývala v súkromnom byte u babky v Košiciach na Ružovej ul. č. 16. V tom čase Anton Petrašovič bol už nezamestnaný kvôli zhoršenej chorobe (od detstva trpel na epilepsiu). Jeho brat Jozef sa dostal tiež do PTP táborov a dokonca aj on bol v roku 1950 necelý mesiac zatvorený.

Anton bol i napriek svojej chorobe do vojska odvedený asi ako 18-ročný, ale kvôli epilepsii odročený a potom znova odvedený – čo sa opakovalo v priebehu 36 mesiacov striedavo asi trikrát. Potom sa celá rodina (aj otec prepustený z väzby) museli vystažovať do

¹ Gr. kat. svjaščeníkom bol jeho otec **o. Jozef Petrašovič** (1904-1984), jeho dedo **o. Pavel Petrašovič** (1876-?, pôsobil v Čabalovciach), pradedo **o. Antonij Petrašovič** (1833-1907) pôsobil tiež v Čabalovciach, jeho prapradedo **o. Andrej Petrašovič** (1798-1850) bol gr. kat. parochom vo Vydrani (porov. P.A. Petrašovič, «Záhľadné svetlo v cerkvi», *Blahovistnik*, Prešov, 5 (1996) str. 123).

² Porov. J. Babjak, «Jozef Petrašovič, tit. kanonik (1904-1984)», *Zostali verní*, III, Košice, 1999, str. 82-84.

³ Jeho rodičia aj brat Jozef sú pochovaní v spoločnej hrobke na Verejnom cintoríne v Košiciach.

⁴ Jeromonach P.A. Petrašovič, OSBM, publikoval pozoruhodné príbehy, ktoré sa udiali jeho otcovi počas pastorácie v rusínskej gr. kat. farnosti Osturňa v baziliánskom časopise *Blahovistnik*: P.A. Petrašovič, «Dva skutočné príbehy», *Blahovistnik*, Prešov, 4 (1996) str. 90-91; P.A. Petrašovič, «Záhľadné svetlo v cerkvi», *Blahovistnik*, Prešov, 5 (1996) str. 122-125.

Čiech (tzv. «akcia P») – bolo to 6. decembra 1951 na sviatok sv. Nikolaja Myrlikijského Čudotvorcu. Presťahovali sa do sudetských Jilemníc.⁵ Tam v roku 1953 Anton Petrašovič dostal konečne tzv. *modrú knižku*, tj. natrvalo ho prepustili z vojenskej služby.

V Jilemnicach bol zamestnaný spolu so svojim otcom-svjaščenikom na štátnom majetku, kde museli obslúžiť asi sto jalovic (kráv). Takto pracovali asi dva-tri roky a potom odišli pracovať do fabriky *Technolen* na spracovanie ľanu (spolu s mnohými gr. kat. kňazmi, mníchmi, rehoľníkmi a rehoľníčkami). Po štyroch rokoch (1958) sa presťahovali znova do Košíc k starým rodičom na Ružovú ulicu, tentoraz už na číslo 34. Museli si totiž kúpiť nový, i keď horší domček, lebo zo starého nemohli vyhnať nájomníkov. Po presťahovaní pracovali v *Inžinierskych stavbách* v sklade Opátske v Košiciach.

V Košiciach v tom čase večerne chodieval do Gymnázia na Zbrojnickej ulici a po štyroch rokoch úspešne zmaturoval.

Fotograf gréckokatolíckeho časopisu *Slovo*

Keď v roku 1968 episkop svätý Vasil' Hopko založil gréckokatolícky časopis *Slovo*, Anton Petrašovič sa stal úzkym spolupracovníkom šéfredaktora o. Emila Korbu. Pomáhal mu ako profesionálny fotograf. Vtedy neexistovali automatické digitálne fotoaparáty ako dnes. Bolo potrebné robiť všetko ručne a zapojiť do toho všetok svoj um, zručnosť a logiku. Okrem toho sa fotky vyvolávali “na kolene”, častokrát súkromne v domácnosti... A navyše, fotografovanie a vyvolávanie fotiek nebolo vôbec tak lacnou záležitosťou ako dnes...

O. Emil Korba mu napr. povedal – potrebujem fotku z toho a toho, a on išiel a okamžite mu vyhotovil profesionálnu fotku pre potreby časopisu *Slovo*. V prvých číslach *Slova* sa uvádza aj jeho meno ako fotografa: «Anton Petrašovič».

Duchovný syn baziliánskeho archijeromonacha-tajného episkopa Kyr N.N.Kretta, OSBM

O. Nikolaja Nikodéma Kretta, OSBM (1912-1983), poznal ako svjaščenika už dávno, ale obzvlášť, keď sám dosiahol vek 30 rokov, teda po r. 1959. Vtedy o. Krett, OSBM, chodieval celú ich rodinu svedkať pred prvým piatkom na Ružovú ulicu v Košiciach. Anton Petrašovič r. 1968 dostal polovičnú invaliditu za púhych 140,- Kčs mesačne.

Približne v tom istom čase vstúpil (*admissus*) – samozrejme, že tajne – aj do baziliánskeho rádu (OSBM). V roku 1969 bol jeho otec-svjaščenik rehabilitovaný a vrátil sa do Sačurova na gréckokatolícku faru. Vtedy sa už v ich byte na Ružovej ulici v Košiciach čoraz častejšie tajne schádzala podzemná Cirkev Christova. Tajne sa tam stretávalo asi 10 osôb na lekciiach náboženstva a teológie pod vedením o. ThDr. Nikolaja Nikodéma Kretta, OSBM.

Rok 1972 – tajný baziliánsky mních a kňaz

V roku 1972 mal Anton Petrašovič, ako pracovník *Inžinierských stavieb*, úraz – vyskočil mu stavec na chrbtici pri dvíhaní ťažkého suda. Jeden rok maródoval a odišiel do trvalej a plnej invalidity (1973) s dôchodkom 840,- Kčs.

19. januára 1972 zložil (za prítomnosti troch, skôr či neskôr vysvätených tajných episkopov: N. N. Krett,⁶ Brosko a Ing. Bedřich Provazník) **u o. N. N. Kretta, OSBM, večné sľuby** a stal sa trvalým členom, v tom čase tajnej vetvy baziliánskeho Rádu. Rád sv. Bazila Veľkého (baziliáni) bol totiž v Československu v tom čase (v rokoch 1949-1990) prísne zakázaný a jeho členovia persekovaní komunistickým režimom. Prijal mníšske meno «Pavel» a zároveň v ten istý deň v prítomnosti vyššie spomenutých troch tajných episkopov dostal nižšie svätenie. Diakonské a **kňazské svätenie dostal 5. februára 1972** spolu s Jozefom Eduardom Novákom, OSBM (1941), v Brne od tajného episkopa Ing. Bedřicha Provazníka (ktorého vysvätil tajný gr.

⁵ Spomienku k svojmu pobytu v Jilemnicach o. P.A. Petrašovič, OSBM, publikoval v článku: «Svedectvo očitého svedka o tom, ako zomrel český okultista Břetislav Kafka», *Blahovistnik*, Prešov, 2 (1996) str. 35-37.

⁶ Podrobnejšie, kto a kedy svätzil N. N. Kretta, OSBM na episkopa pozri v knihe J.V. Timkovič, *Dejiny baziliánskeho monastýra v Krásnobrode od 9. storočia po súčasnosť*, Košice, 2009, str. 441.

kat. episkop Kyr Eugen Kočiš⁷), ktorý v tom čase pracoval ako inžinier v atómovej elektrárni v Jaslovských Bohuniciach.

V roku 1978 sa presťahoval do bytovky na Kost'ovu ul. č. 4 v Košiciach do jednoizbového bytu na 3. poschodí (kde žil až do jari 2009). Keď mu v roku 1978 umrela matka, jeho otec predal dom a posledné roky svojho života prežil spolu so svojim synom o. Pavlom A. Petrašovičom, OSBM, vo vyššie spomínanom jednoizbovom byte (otec zomrel v 11. decembra 1984).

Z tajnej skupiny baziliána Kyr Kretta do tajnej skupiny baziliána Kyr Potaša

S o. N. N. Krettom, OSBM, (od r. 1975 tajným gréckokatolíckym episkopom), ktorý mu bol do toho času duchovným vodcom, sa rozišiel roku 1978 – teda asi v čase, keď sa presťahoval na Kost'ovu ulicu. So súhlasom svojho svätiaceho episkopa sa prezradil (že je svjaščenik) o. Mariánovi J. Potašovi, OSBM, ktorý bol vtedy tajným protoihumenom baziliánov v Československu (a od roku 1972 tiež tajným gréckokatolíckym episkopom⁸) a začal chodiť k Potašovi (prestal s Krettom). O rok sa s Kyr N. N. Krettom, OSBM, opäť «dali dokopy» – Kyr N. N. Krett, OSBM, uznal, že na vine dočasného nedorozumenia boli akési krivé očierňovania..., ale o. Pavel Antonij Petrašovič, OSBM, vtedy už neprestal chodiť priamo ku protoihumenovi Kyr M. Potašovi, OSBM.

Episkop N. N. Krett, OSBM, nesvätil ženy – aspoň on – o. P.A. Petrašovič, OSBM, o nijakej takej nevie. Krett dával ženám, ktoré podľa vzoru prvotnej Cirkvi svätzil za diakonesy, len posvätený olej, a to z titulu, že dlhšie vydrží ako svätená voda. Podľa svedectva o. P. A. Petrašoviča, OSBM, o. N. N. Krett, OSBM, bol väznený asi trikrát.

Nespravodlivosť, ponížovanie, skúška vytrvalosti vo viere

O. Pavel Antonij Petrašovič, OSBM, pod vedením tajného protoihumena a episkopa o. M. J. Potaša, OSBM, skladal 15. júla 1979 druhykrát dočasné sľuby, i keď v skutočnosti už mal večné. **1. septembra 1983** (v *Katalógu OSBM* má nedôslednosťou M. M. Potaša uvedený nesprávny vymyslený dátum 1. januára 1985) **skladal už druhykrát** (teda neplatne) **aj "druhé večné" sľuby v Košiciach do rúk Kyr M. M. Potaša, OSBM.**

Protoihumen a tajný vladyka Kyr M. J. Potaš, OSBM, mu okrem toho 1. marca 1990 (stalo sa to “medzi štyrmi očami” tajne na pohrebe o. Štefana Pappa) zo záhadných dôvodov zakázal vykonávať kňazskú činnosť, údajne pre pochybnosť platnosti kňazskej vysviacky.

Záhadné na celej veci, okrem iného je, že Kyr M. J. Potaš bol tajne vysvätený za episkopa od toho istého platne vysväteného tajného biskupa Felixa M. Davidka, ako aj Kyr Eugen Kočiš, ktorý potom vysvätil Ing. B. Provazníka a ten zasa Antonija Petrašoviča. Teda ak Petrašovič nebol po prvej vysviacke platným kňazom, nebol by ani Potaš platným episkopom... Všetci dostali totiž svätenie z tej istej ruky. Vatikán však uznal Potaša za platného episkopa! A teda platným bolo aj svätenie Petrašoviča!

Petrašovič mohol slúžiť Službu Božiu, ale od nikoho nesmel brať intencie a ani nikoho nesmel spovedať. Bola to tvrdá skúška obzvlášť preto, lebo v tom čase k nemu už potajomky chodievala na spoveď “polovička Košic”. V skúške pokory a poslušnosti o. Pavel Anton Petrašovič výborne obstál. Ako o. Petrašovič neskôr hovorieval, raz sa stalo, že ho v tom čase istá osoba požiadala o spoveď. On jej spoveď odmietol, že to má zakázané. Daná osoba o pár dní nato nečakane zomrela pravdepodobne nevyspovedaná... Ktovie, kto poniesie za ňu pred Hospodom Bohom zodpovednosť.

Druhykrát (podmienečne – *sub conditione*) bol vysvätený na gréckokatolíckeho svjaščenika ukrajinským gr. kat. vladykom Kyr Irenejom Bilikom, OSBM, 1. januára 1991 v Košiciach vo svojom vlastnom byte na Kost'ovej ulici. Pri tejto, opäť tajnej vysviacke boli ako svedkovia prítomní: protoihumen baziliánov v Československu Kyr (tajný episkop) M. J. Potaš, OSBM, vtedy ešte len brat G. A. Timkovič, OSBM a o. Andrej Ján Závacký, OSBM

⁷ Porov. J.V. Timkovič, *Dejiny baziliánskeho monast'ra v Krásnobrode od 9. storočia po súčasnosť*, Košice, 2009, str. 439, 441.

⁸ Podrobnejšie o tajnom svätení M. J. Potaša, OSBM na gr. kat. episkopa pozri J.V. Timkovič, *Dejiny baziliánskeho monast'ra v Krásnobrode od 9. storočia po súčasnosť*, Košice, 2009, str. 439.

(o. A. J. Závacký, OSBM, bol vtedy ešte baziliánom bez večných sľubov, neskôr pre chorobu srdca vystúpil a neskôr bol generálnym vikárom Prešovskej gr. kat. eparchie). Jurisdikciu na opätovné spovedanie o. Pavel A. Petrašovič, OSBM, dostal až 1. októbra 1991.

Non-stop spovedanie

Od toho času, podobne ako aj pred tým, neprestával žiť v bytovke na 3. poschodí na Kost'ovej ulici v Košiciach, kde mal non-stop pre každého otvorené dvere. Hoci kto sa uňho mohol kedykoľvek perfektne a bez akéhokoľvek čakania vyspovedať. Spovedal horlivo, naozaj ako svätý kňaz, verný učeník a nasledovník svojho svätého učiteľa Kyr N. N. Kretta, OSBM. Jeho hlavnou spovednou charizmou a pravidlom bola *ľubov, ľubov* a znova len *ľubov*. V priebehu posledných, takmer tridsať rokov, hlavne po vysviacke na kňaza nemal ani jeden jediný epileptický záchvat (lieky proti epilepsii však pravidelne bral až do smrti).

Raz sa zúčastnil na spoločných duchovných cvičeniach baziliánov v baziliánskom monastyre v Trebišove a to v roku 1995. Duchovné cvičenia dával o. Jozafát V. Timkovič, OSBM (1964) a ich hlavnou myšlienkou bolo praktizovanie modlitby Isusovej: *Hospody Isuse Christe Syne Božij pomiluj mja hrišneho*. Odvtedy sa neprestával modliť túto Isusovu modlitbu.

Po roku 1995 už nevytiahol "ani päť" zo svojho bytu, bez ohľadu na svoj zlepšený, alebo zhoršený zdravotný stav, a to zo strachu a odôvodnenej obavy pred nezmyselným premiestňovaním z monastyra do monastyra a z rezidencie do rezidencie, aké sa praktizuje od roku 1995 v Provincii sv. Cyrila a Metoda na Slovensku. Bol starším a ťažko chorým človekom, a preto sa častého prehadzovania-premiestňovania bál, pretože by ho to podľa jeho vlastných slov nielenže «zabilo», ale zabilo by to hlavne jeho tisícnásobne plodnú pastoračnú činnosť.

Na Kost'ovej ul. č. 4 v Košiciach neprestával totiž, i popri svojom zdravotnom stave neprestajne spovedať každého, kto k nemu za týmto účelom, alebo prosiac o duchovnú radu prišiel... A penitentov bolo skutočne nie málo, denne aj niekoľko..., prichádzali sa k nemu

spovedať predovšetkým kňazi (aj rímskokatolícki) a duchovné rehoľné osoby... Bolo všeobecne známe, a všetci, ktorí sa u neho spovedali, si to pochvaľovali, že mal «do slova a do písmena» nezamknuté dvere na svojom byte celý deň, takže stačilo, «len zazvoniť, vojsť a vyspovedať sa» – bez akéhokoľvek čakania...

Ako to u mužov svätého života býva, diala sa na jeho osobe krivda: nebol nikdy zapísaný ani do oficiálneho *Schematizmu* gr. kat. Cirkvi (ani Košickej, ani Prešovskej eparchie), všetci na neho, ako sa hovorí, «kašľali» – to len zvyšovalo a prehľbovalo jeho pokoru a jednoduchosť. V baziliánskych *Katalógoch* zapísaný však, vďaka otcom Timkovičovcom bol. V roku 2008 ho konečne zapísali aj do *Schematizmu Prešovskej gréckokatolíckej metropolie*.

Mal charizmu veľmi trefne, výstižne a krátko, často jednou jedinou vetou (s jemu charakteristickým humorom) vystihnúť opravdivý skrytý charakter ľudí. V duchovných veciach nezriedka správne predpovedal budúcnosť.

V byte (ktorý za socializmu mal na svojom mene a ktorý neskôr za protoihumena o. V.J. Sedláčka, OSBM, prepísal na Baziliánsky Rád) mu dlhé roky veľmi úspešne pomáhali mnohí cudzí nábožní ľudia, susedia mu robili nákupy, prali šaty... Dlhé roky k nemu dennodenne dochádzali dve baziliánske mnišky (s. Gerarda Havrijila Ivančova, OSBM a s. Zirka, OSBM), ktoré mu urobili všetko, čo sám nezvládal. Kým mu slúžil zrak, každý deň, často aj s baziliánkami, sa staroslovansky modlieval úplne celý mnišsky chór – Utreňu, Večerňu, Časy, Povečerie... Dennodenne nábožne slúžieval Službu Božiu v staroslovančine, na ktorej sa v čase slobody i neslobody zúčastňovali mnohí známi aj cudzí ľudia, hlavne bývajúci v jeho bloku... V jeho bloku bývalo takmer 100 (sto!) rodín, to znamená jedna dedina...

Duchovne, ale aj finančne pomáhal mnohým núdznym... Veľmi túžil, aby bol v metropole východného Slovenska - Košice obnovený baziliánsky monastyr. Preto sa obzvlášť potešil príchodu otcov Timkovičovcov v r. 2008 do Košíc.

Záver pozemského života naplneného trápením a mnohými nezištnými dobrými skutkami

V utorok, dňa 10. februára 2009 ho, ako on sám povedal, prehovorili (nekonkretizoval “kto”), aby odišiel do nemocnice, i keď sa cítil nie chorým, ale len slabým (sťažoval si na ťažšie dýchanie a mal napuchnuté nohy v oblasti členkov, ale to už najmenej niekoľko rokov). Bol hospitalizovaný na Geriatrii sv. Lukáša v Košiciach. Všetky výsledky lekárskeho vyšetrenia boli negatívne: srdce vzhľadom na jeho vek v poriadku, pľúca v poriadku, žalúdok v poriadku, ešte v piatok (13. februára 2009) sa veľmi dobre cítil, tak ako pred tým doma. Tak isto aj ďalšie dva týždne. V stredu, 4. marca však náhle začal nápadne prejavovať melancholické a smutné správanie. Otcovi Gorazdovi A. Timkovičovi, OSBM vtedy povedal:

— *Môžete povedať všetkým...* – odmlčal sa – *že sa ťažko umiera...*, – a pritom ho vôbec nič nebolelo, bol veľmi smutný a zdalo sa, aj apatický.

Povedal, že ho zajtra prepúšťajú, a že mu povedali, že je “už zdravý”. Primárka aj s protoihumenom o. V.J. Sedláčkom, OSBM, vraj rozhodli, že má ísť na mesiac do Trebišovského monastyra, a že sa potom má znova vrátiť na Geriatriu???

Pomazanie chorých mu, podľa jeho vlastných slov, krátko pred odchodom do nemocnice udelil o. Andrej Pribula (1975). A naozaj na druhý deň (5. marca 2009) po neho prišiel o. Volodimir Juraj Sedláček, OSBM, aj ešte s jedným mníchom, pravdepodobne bratom Platonom Salakom, OSBM, a odviezli ho do Trebišovského monastyra, kde nie je ani výťah, aby mohol chodiť do kaplnky na Bohoslužby. Splnilo sa to, čoho sa obával. Ľudia v Trebišove však už od začiatku medzi sebou hovorili, že prišiel natrvalo tam zomrieť, a že vraj len leží a vôbec nechodí. V jeho byte v Košiciach však niektorí susedia už počas jeho pobytu v nemocnici (vo februári 2009) videli tmoliť sa a prehľadávať ho neznámymi cudzími ľuďmi, ktorých nikdy nepoznali...

V budove Baziliánskeho monastyra v Trebišove, bez výťahu, bol ubytovaný na najvyššom (druhom) poschodí, takže sa nikdy nemohol na prízemí zúčastňovať ani koncelebrovať na verejných Službach Božích. Ľudia ho nikdy, počas celého pobytu až do smrti ani raz nevideli. O jeho existencii tušili len zo skutočnosti, že mu príslušný celebrujúci kňaz

odnášal po Službe Božej Božiu Eucharistiu. Niektorí ho veľmi vzácne a výnimočne sporadicky zahliadli, keď sedával pri okne na najvyššom poschodí a hľadel na ulicu-nadjazd pred monastrom. S nikým netelefonoval, ani ho nikdy nedali k telefónu, ak sa po ňom niekto zháňal. Hlavne z Košíc chýbal mnohým – uňho sa pravidelne sponedajúcim. Takto v úplnom ústraní a uzavrenosti monastya, modliac sa nepretržite, non stop Isusovu modlitbu a ružanec prežil viac ako tri posledné roky života. Stále sa modlil, ako sám neraz vyznal ihumenovi monastya o. Polykarpovi Štefanovi Jacošovi, OSBM (1961), k Prečistej Bohorodici, aby ho neopustila ani v tomto živote, ani vo večnosti. Bohorodica ho takmer zázračným spôsobom vyslyšala.

Zomrel totiž v pondelok, dňa 1. októbra 2012 presne na sviatok «Pokrova Presv. Bohorodici». Spolubratia ho našli sedieť s naklonenou hlavou, akoby driemal. Zomrel veľmi spokojný a úplne odovzdaný do vôle Božej, s *Isusovou modlitbou* na perách. Ihumen Trebišovského monastya, v ktorom prežil posledné tri a pol roka svojho života a v ktorom zomrel, o. Polykarp Štefan Jacoš, OSBM v deň jeho smrti verejne pred všetkými ľuďmi na Bohoslužbách vyznal svoj obdiv nad svätosťou jeho života a označil ho s netajeným dojatím za ozajstného muža modlitby. Takých je totiž Kráľovstvo nebeské... Pohrebné mníšske aj kňazské obrady vykonal v kaplnke Trebišovského monastya košický sídelný episkop Kyr Milan Chatur, CSsR vo štvrtok, dňa 4. októbra 2012 a v ten istý deň bol v poobedňajších hodinách prevezený do Prešova a tam pochovaný v spoločnej hrobke otcov baziliánov na tamojšom verejnom cintoríne, kde očakáva slávne vzkriesenie z mŕtvych. *Vičnaja jemu pamjať!*

Charakteristika osoby

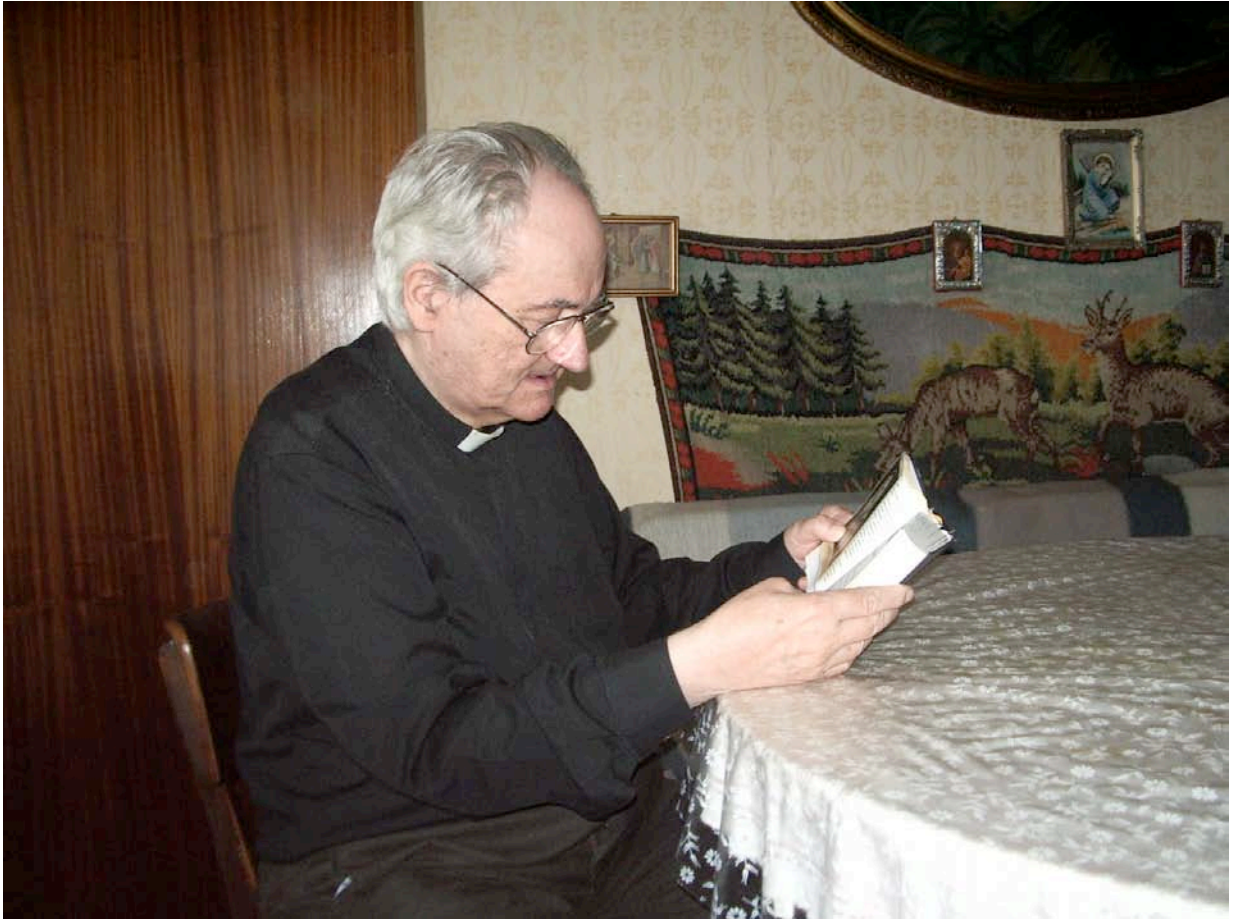
Jeromonach Pavel Anton Petrašovič, OSBM (1929-2012) bol veľmi komunikatívnym typom, národnostne sa cítil byť Rusínom, sympatizoval s Maďarmi a všetkým maďarským. Vedel perfektne maďarsky, tiež rusínsky a po slovensky. Čo sa týka pastorácie, bolo na ňom očividne badať výborné známky nádhernej a neoceniteľnej Krettovej výchovy, ktorá bola známa mimoriadne ľudským -otcovským spolucítením a prístupom k veriacim. Bol ako keby predĺžením života o. Kyr Nikolaja Nikodéma Kretta, OSBM. Žil a trpel v ňom Isus Christos so správaním o. Kretta.

PS: Niektorí ho podozrievajú, že je tiež tajným episkopom, ako jeho vyššiespomenutý učiteľ. O. Pavel A. Petrašovič, OSBM, sa však nikdy k tomu nepriznal.

životopis na základe výpovedí zosnulého zostavil o. Gorazd A. Timkovič, OSBM, ktorý ho v Košiciach v priebehu mnohých rokov najmenej 2x do mesiaca navštevoval

Jeroním Pavel Antonij Petrašovič, OSBM (1929-2012) v júli r. 2008 vo svojom jednoizbovom byte na Kosťovej ulici č. 4 (na 3. poschodi) v Košiciach. Sedi na svojom obľúbenom kresle vedľa svojej postele. Za ním je jeho knižnica. Fotografiu vyhotovil o. Jozafát V. Timkovič, OSBM.

Jeromnich Pavel Antonij Petrašovič, OSBM (1929-2012) v roku 2006 vo svojom jednoizbovom byte na Kostovej ulici č. 4 (na 3. poschodi) v Košiciach. Modlí sa staroslovanský Časoslov. Fotografiu vyhotovil o. Jozafát V. Timkovič, OSBM.